

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

РАСПИС

Свима начелствима и Управи града Београда

Зато, што је у трговини учестала појава рибе, која је повређена справама за ловљење, прибавио сам мишљење Главног Санитетског Савета од 4. септембра 1909 год. Бр. 78. о вредности такве рибе за храну народа.

Према томе мишљењу Главног Санитетског Савета нашао сам, да је справама повређена риба, ма била жива, штетна и неупотребљива за храну народа, јер се брзо па још и за живота уквари.

Позван законом, да чувам народно здравље, а на основу члана 1., 4., и 33. зак. о уређ. санит. струке и о чувању народ. здравља

Одлучујем:

1. Риба рањена — повређена — справама за ловљење, оглашава се као штетна и неупотребљива за храну народа, па била жива или мртва.
 2. Забрањује се увоз и продаја рибе, која је повређена справама за ловљење (плутовњаче, пампурски струкови и т. д.).
 3. Изгредници против ове наредбе казниће се по члану 33. зак. о уређ. санит. струке и о чувању народног здравља.
- Свима полицијским властима препоручујем да се старају за тачно извршење ове наредбе.

СБр. 10256.
18. септембра 1909. год.
у Београду.

Министар
унутрашњих дела,
Л. Јовановић с. р.

РАСПИС

Свима окружним начелствима и Управи града Београда

Расписом од 3|X—1891. год. СБр. 6625 као и од 1|VIII—1893. г. СБр. 6181 (в. Санит. Зборник књ. III. св. 1. стр. 161 162 и 164—165) одобрено је у циљу што успешнијег лечења и сузбијања срдобоље у пароду, да лекари окружни и срески сиротним болесницима издају лекове бесплатно на рачун дотичних окружних болница, када у срез изађу.

Како се овим мерама нису могли постићи жељени резултати а многе управе болница, држећи се строго смисла поменутих расписа, гражиле су наплату болничког трошка од сваког болничког болесника, који плаћа преко 10 динара непосредне порезе, то, да би се појави и распрострањава срдобоље што енергичније стало на пут и издвајањем болесника у болницама што успешније сузбијала и лечила ова болест која се у ово доба и сваке године редовно јавља, — на основу одредаба друге алинеје т. 5-те чл. 26-ог измена и допуна у Санит. Закону од 17/I—1905. г. решењем својим од 14. ов. мца. СБр. 10318 одлучио сам, да се сви болесници од срдобоље, без разлике имовног стања, по болницама лече бесплатно.

Исто тако ради тога циља издаваће Санитетско Одељење и потребан антидизентерични серум бесплатно управама појединих болница на њихово непосредно требовање и то само за болничке болеснике.

Извештавајући о овоме начелство — Управу — препоручује му се да по овоме поступи и садржину овог расписа у свом подручју прописано обнародује.

СБр. 10318.
19. септембра 1909. год.
у Београду.

Министар
унутрашњих дела,
Л. Јовановић с. р.

СТРУЧНИ ДЕО

ИЗБРАНИ СУД

(НАСТАВАК)

Према томе, кад у закону нису прописане квалификације за изабране судије, одговор на питање: *ко може бити изабрани судија?* — може се добити посредним путем. Сваки изабрани судија је орган државне власти, који има право и дужност да врши грађанско правосудје — да расправља извесне грађанско-правне спорове. Судија, дакле, учествује активно у вршењу државне власти. То учешће у вршењу државне власти једно је од највећих политичких права једног грађанина. Према томе, за сваког судију, ког било суда, постоје извесни услови, који се подразумевају, који проистичу као природна последица његове функције органа државне власти, и без којих он у опште не може бити судија ни једног, па ни изабраног суда, а то су: да такво лице има политичких права; да није под туторством или старатељством; да је телесно и душевно здраво, како би правилно могло расправљати спорове — судити; да има грађ. части, ит.д.

Колегијално суђење у изабраном суду.

Поменули смо, да је изабрани суд грађански суд. Једна од карактерних одлика грађанских судова у томе је, што је суђење у њима колегијално.

Држећи се принципа науке и наш је законодавац код свих судова, који врше грађанско правосудје, усвојио у начелу колегијално суђење, па и код изабраног суда — § 435. грађ. суд. поступка.

Ну, док је код осталих судова законодавац прецизно одредио број судија — колегијум за суђење — дотле је код изабраног суда учинио извесно одступање, које се састоји у томе, што је парничним странама дао право, да за расправу спора што га имају, саставе колегијум од 3 или 5 судија према томе: *хоће ли свака пар-*

нична страна изабрати по једног или по два судије и трећег, односно петог, за председника — § 435 грађ. суд. пост.

Од интереса је задржати се на томе питању о броју судија о коме говори § 435. Текст тога законског прописа јасан је, да законодавац и овде, као и у свима грађанским спорима у опште, признаје само две парничне стране — тужиоца и туженог. Стојећи на томе гледишту законодавац даје права свакој парничној страни, да избере по једног или два судије и још једног за председника. Према овоме јасно је, да изабрани суд може бити састављен само из три, односно пет судија, и да би сваки други састав био противан закону. У овоме смислу стоји и одлука Државног Савета од 9. августа 1905. године Бр. 5296, и по граматичком и логичком тумачењу § 435. грађ. суд. поступка она је тачна.

Друго је питање, међутим, да ли је ова и оваква одредба у § 435. грађанско-суд. поступка и целосходна. Пракса је доста демантује, јер показује примере, где се она као непотпуна јавља. Да поменем само случај из последње алинеје § 434. грађ. суд. поступка: деоба имања између 3 и више задругара. По садашњем тексту § 435. грађ. суд. поступка и ако интереси тих задругара могу бити сасвим разни, они су — задругари — принуђени да образују две парничне стране и да више њих бирају иста лица за судије. Ма да би и правично и правилно било, да сваки од тих задругара буде у изабраном суду заступљен својим судијом и једнаким бројем судија, по садашњем тексту § 435. грађ. суд. пост., онај задругар, који се први као тужилац јавио, заступљен је у изабраном суду истим бројем судија, којим и сви остали задругари, који су просто принуђени, да бирају исто лице за судије.

По моме мишљењу, та би се непотпуност и неправда могла исправити допуном § 435. грађ. суд. поступка;

»У случајима § 434. грађ. судског поступка где има више од два парничара, сваки од њих има право изабрати по два судије, а сви једног за председника; а поред тога сваки по једног, који би судије у случају њихове препреке заменили».

На тај начин, поред тога што би и правичност била задовољена, постигао би се и кворум за решавање.

Поступање код изабраних судова.

У глави XVI грађ. суд. поступка, која говори о изабраном суду, једино §§ 441 до 443. садрже извесне одредбе о поступању код изабраних судова. Остале непотпуности имају се аналогично изводити према § 3. грађ. суд. пост. из поступања код општинских и првостепених судова.

Поменућу неке важније радње изабраног суда предвиђене у гл. XVI, а и оне које се аналогично изводе. Тако: и код изабраног суда усвојена су, што се форме судског поступања тиче, начела усмености и јавности. Рад, дакле, код изабраног суда усмен је и јаван. Прво начело — усмености — види се из § 442. грађанског судског поступка, а из речи: »из-

вића просто», а друго — јавности — аналого §§ 13., 149., 319. и 327. грађ. суд. поступка;

изабрани суд не може закљичати парничаре — § 443. грађ. суд. поступка, а аналого томе ни сведоке;

заступања парничара и код изабраног суда може бити;

пуноважна је парница изабраног суда онда, када су све изабране судије са председником присутне. Одлука је — кворум — оно, за што гласа већина (§ 442. гр. суд. пост.);

изабране судије суде по убеђењу; рад изабраног суда пуноважан је и без деловође, јер законодавац у гл. XVI грађ. суд. поступка деловођу изабраног суда нигде не помиње;

гласање у изабраном суду врши се онако, као и у првостепеним судовима. Гласове прикупља председник и. пошто су изабране судије по постављењу једнаке, то председник прикупља гласове почев од најмлађег судије по годинама — аналого § 16. гр. суд. пост.;

изабрани суд доноси своје пресуде писмено са потписом председника и свих судија и предаје их на реверс парничарима ако су у месту. Ако парничари нису у месту суда, изабрани суд поступа по §§ 362. и 368. грађ. суд. поступка:

изабране судије имају за свој рад награду од самих парничних страна — § 440. гр. суд. поступка;

изабрани суд има права писменог општења са свима државним властима у земљи без плаћања ма каквих такса и поштарине. Све државне власти дужне су му указивати зак. помоћ. То право потиче из саме природе изабраног суда, јер је он државна установа.

Права и дужности полиц. власти при саставу изабраних судова.

Питање о праву и дужности полиц. власти при саставу изабраних судова неумљиво је једно од најважнијих које се јавља при расправи теме о изабраном суду, нарочито са велике важности, коју оно има у пракси. Ради тога великог практичног значаја, потребно је детаљније га расматрати.

Казали смо, да § 433. грађ. суд. поступка предвиђа један случај састава изабраног суда и његове надлежности, а § 434. остале.

За први случај из § 433. грађ. суд. поступка права и дужности полицијских власти прописана су у §§ 436, 437. и 438. грађ. суд. пост., и то јасно и одређено. Полицијске власти у овоме случају имају само да виде и оцене, је ли у представљеном спору испуњено све оно што је у §§ 433. и 436. грађ. суд. пост. означено и кад то утврде, да поступе по §§ 437. и 438. гр. суд. поступка.

Међутим, сасвим друкчије стоји са оним спорним случајима, за које је законодавац предвидео — одредио — апсолутну надлежност изабраног суда, — случајима из § 434. грађ. суд. поступка. Код тога питања постоје разна гледишта и између полицијских власти, као спољних, и између полицијских и судских власти. Та разна гледишта потичу из за-

једничког разумевања дужности и права: ко је надлежан да цени, да ли у представљеном спорном случају стоји један од оних из § 434. грађ. суд. поступка, за које је законодавац предвидео апсолутну надлежност изабраног суда?

И док наше полиц. власти, бар у већини, држећи се мишљења које преовлађује у Државном Савету, налазе, да су и оне саме надлежне за оцену питања: је ли представљени спорни случај један од оних из § 434. грађ. суд. поступка, — па кад нађу да јесте, поступају даље по § 437. грађ. суд. поступка и на захтев тужиоца бирају судије за противну страну, — дотле у Касационом Суду влада друго — супротно — гледиште, да је за расправу тога питања надлежан једино суд.

Ради јаснијег схватања тих разних гледишта изнећу овде једну одлуку Државног Савета и једну Касац. Суда, које се могу сматрати као начелне одлуке: Државног Савета, као највише административне власти, и Касационог Суда, као највеће судске инстанције наше:

У једном конкретном случају Државни Савет донео је 12. јуна 1904. год. под № 5199. (види »Збирку одлука Државног Савета«, стр. 83.) овакву одлуку:

(СВРШИНКЕ СЕ)

Љ. Јоцић

БОРБА ПРОТИВ ПОРНОГРАФИЈЕ

Порнографијом се називљу срамотни цртежи, ликови, фигуре, бесрамна и скандална писмена којима се вређа јавни морал.

Продаја ових безобразних ствари казни се по § 363. кр. зак. чија одредба гласи: »да се казни у новцу од три до сто динара или затвором до двадесет дана који »бесрамна и скандална писма или ликове »и фигуре прави и направљене јавно свету »на углед излаже, или их продаје, или »иначе распростира. У исто време такви »предмети да му се одузму«.

У пркос овој законској забрани, у колико је нама познато, ипак постоји ова трговина, која је тако рећи постала међународна. Излазе и сами порнографски листови и списи скандалне садржине и гравире, којима се очито вређа наравственост.

Централно друштво за заштиту против уличне распуштениости организовало је прошле године један међународни конгрес против порнографије. Овај је конгрес држан у Паризу 21. и 22. маја пр. год. под председништвом сенатора г. Беранже-а, и на истом су била заступљена поједина удружења скоро из свих европских држава, која су поднела извештаје о стању њихових законодавстава, карактеру и интензиту повреда јавног морала у њиховим земљама и средствима која се употребљују да их сузбију. Захтеви које је конгрес изразио и сва питања која је расправљао о овој материји од особитога су интереса, не само научног, него и иначе у погледу на сузбијање интензивног ширења ове срамне трговине. Из извештаја о раду овога конгреса, који

у нас пије до сад забележен (Révue pénitentiaire et de droit penal¹⁾) видимо мотиве за казнимост, средства која би требало употребити за репресију порнографије, о којој је као што се види из цитиране одредбе кривичног законика, води рачуна и наш законодавац, ну, која на жалост као да се слабо примењује, на штету јавног морала и циља у коме је донесена. Ово нас постиче да на овом месту изнесемо питања која је расправљао овај конгрес, јер су она не само научног интереса, већ и од актуелне важности у погледу на ону поменућу порнографску трговину, која се и у нас води.

Прво питање, којим се бавио конгрес, чији је извештај био сенатор Беранже, — по поменутом извештају, — било је ово:

»Има ли места угушавати међународним мерама фабрикацију, понуду и продају, баш и тајну, писмена, цртежа или предмета којима се вређа морал?»

»Трговина са безобразним стварима, репродукованим цртежом или писмено, охрабрена великом добити, постала је међународна и изазива следствено, такође међународне респресивне мере. Да би се спречила ова трговина, треба јој пресушити извор, тј. фарапирати саму фабрикацију а не само колпортажу и продају; осим тога, изгледа потребно да се нападне баш и тајна понуда и продаја безобразних предмета; то што не чини још ниједно законодавство.

»Против забране фабрикације независно од сваке продаје, не би се могла истаћи никаква замерка у принципу: оба услова којима казнена наука придаје деликциозан карактер овде се сусрећу; и то: неморалност акта, извесно знање које има његов аутор о корумптивном карактеру произведених предмета, и друштвена штета, услед неоспорне опасности од њихове предаје јавности. (Извештај г. Беранже-а).

»Са другог једног гледишта, публицитет се не би могао сматрати као битан услов за репресију. То је карактер који ретко изискују казнени закони за друге деликте. Изузимљиви штампарске преступе и јавне повреде стида, тајност акта не брише деликциозан карактер са казног гледишта.

»Било да је извршен јавно или тајно, један акт који се сматра као покуда, казни се у највећем броју случајева. Зашто би се изузетно бенефицирали фабрикација срамотних писмена или цртежа? Зар она није једини извор који треба угушити? Чему би служила фабрикација без продаје? И како ће бити продаје без фабрикације? Као закључије у својем извештају г. Беранже је предложио овај захтев, који је конгрес усвојио:

»Има места да се угушије међународним мерама:

»1^о Фабрикација и држање у виду трговине, писмена, цртежа или предмета којима се вређа морал.

»2^о Понуда и продаја, баш и тајна ових писмена, цртежа или предмета.

Има места провоцирању једне званичне дипломатске конференције на којој би се владе споразумеле о томе да се донесу у овом смислу аналога законодавства у свима земљама.

Друго питање о коме је конгрес већао, било је овако формулисано:

»Треба ли раширити надлежност судије домицила на акта понуде или продаје учињене на страни?»

Ово је питање било предмет извештаја г. Paul-a Nourrisson-a, које је дискутовано на првој седници од 22. маја.

Скоро у свима законодавствима једино су казним понуда и продаја срамотних предмета. Ну, већина издавача ових срамотних публикација распостире своје продукте на страни; не може им се ставити на терет никакво дело понуде или продаје у њиховој сопственој земљи; на другом месту не могу се ухватити, из чега излази да они умичу свакој репресији.

Тешкоћа се не може решити друкчије, него ако се одлучи да ће судија домицила аутора срамотних публикација бити надлежан за репресију аката понуде и продаје који су учињени у страним земљама.

Отуда је предложен следећи захтев који је конгрес усвојио:

Конгрес изражава жељу:

1^о. Да се деликт, у материји понуде, продаје или пошиљања писмена, цртежа или предмета, којима се вређа нравственост, сматра учињен како у месту у коме је аутор радио, тако и у оном месту у коме је произведен резултат деликта или треба да буде произведен;

2^о. Да се утврди споразум између разних земаља, који би имао за предмет саопштење докумената и потребних извештаја који би допустили свакоме народу да гони кривце који станују на његовој територији.

Друга седница конгреса била је забележена интервенцијом друштва француских књижевника, које јој чини највећу част.

Председник друштва г. Georges Lecompte, дошао је да у његово име одбије од француских књижевника сваку солидарност са ауторима и издавачима порнографских дела.

»У име друштва књижевника, рекао је г. Georges Lecompte, т. ј. у име неизмерне већине француских писаца, част ми је да вам уложим најјачи протест против порнографске индустрије, која дискредитује у свету нашу литературу, компромитује њен сјај и наноси вреда легитимном утицају наше земље.

»Јаки лепотом, разумом, отменошћу, силним људским страстима и племенитим идејама, које карактеришу — данас као и јуче — нашу литературу, ми смо се од дужег времена ограничили на попустљиво презирање према срамотним, глупим и одвратним списима који се заклањају под наш навилон.

»Али постаје одвећ очевидно, да у пркос свом сјају француске литературе и племенитих људских лекција које је откупљују, налазе све више изговора због неких бешчасних књига, — већином

»код нас игнорисаних — да би оклеветали наше парави и наш дух, да изазову против нас мишљење светско.

»Тада смо нашли да би ђутљиво презирање свршило издајом према наслеђу литерарне славе коју смо наследили од наших великих предака, према свима артистима који сада настављају њихово дело лепоте и разума, исто тако и према писцима будућности којима смо дужни да одржимо нетакнут престиж језика и мисли француске.

»Таквим једним — потпуно смишљеним — актом ми долазимо да одбијемо сваку солидарност са овом ниским трговином, која нема ничега заједничког са нашом литературом. Ми то не чинимо толико за француску — која се не вара у томе — колико за стран свет, који се лако заводи перфидном кампањом и који се кад што поводи за неправедним асимилацијама.

»Протестујемо с вама заједно из потпуног нашег убеђења, из одвратности према порнографској гомили. Не само што она корумпује већ понижава. У њој гледамо најгорег непријатеља вештине и лепоте.

»... Подижемо се с гнушањем против порнографије.

»Француски књижевници излажу је презирању поштених људи свих земаља. И у будуће најодвратније клевете неће вредити ништа пред тим фактом, да је литература француска, једнога дана, сита толиких увреда и одвратне солидарности, устала гњевно и са гнушањем против нечисте животиње^а.

Овај речит протест био је дочекан једнодушним аплаузом скупштине. Он је имао свуда спасоносан одјек, и допринеће, не сумњамо у то, да сачува француској литератури добар реноме који она ужива с правом у свету.

»На митингу који су организатори конгреса приредили у вече 21. маја у хотелу des Sociétés savantes, Heurie Barboux третирао је тако зване имунитете вештине, у веома речитом говору, из кога вадимо само ова места:

»Ја бих хтео да покажем да вештина не обожава оно што је срамотно; далеко од тога срамотност је понижава и руши и реагирајући на цело друштво, ова корупција вештина задаје најкобнији удар величини држави и припрема њихову пропад и њихово роштво.

»Сама вештина није била довољна да сачува од коначне пропасти дивну Италију Медичића. У овој епоси карактери су се били потпуно променили. Политичка слобода била је изчезла скоро из свих великих вароши, сужавана сваког дана и најпосле угушена влашћу, која је расла, богатих фамилија. У Флоренцији увођење прогресивне порезе на приход и глобе које је она била повукла довеле су до сиротиње најбогатије грађане а друге приморале на изгнанство. Јавно богатство било се невероватно смањило, и Леран Медичи који је смештао своје имање са државним банкротирао је са републиком.

¹⁾ Ж. в. 1908. г.

...» После смрти Савањаролине Флоренција је била пљен правог грађанског рата. Велики вештаци који бејаху прославили Quattrocento бејаху помрли један за другим. Вештине се беху корумповале са опадањем морала и република је лагано корачала кобној 1529. години, у којој су флорентинци шетајући се у пољу, могли чути из далека приближавање шпанског добоба, но, у скоро неспособни да задрже царску војску и да се боре у опколинама које је бранио Михел-Ант, капитулирали су пред генералом царске војске...

После Barboux-а, г. сенатор Lamarzeile третирао је репресију порнографије са гледишта правног. Он се специјално трудио да покаже потребу акције појединаца.

» Оно против чега се треба борити — каже он — »јесте ширење и експлоатација неморалности. Није довољно ново законодавство; оно не би служило ни чему. Треба да се сваки бори за морал. Индивидуални напор може дати лек.

Најпосле је Marc Sangnier силно устао против разврата »који разарава моралне силе«.

* * *

Из изложеног извештаја јасно се види, колика је борба науке и цивилизације за сузбијање скаредности о којој је реч; и напори који треба да обрате и нашу пажњу ако ништа друго, а оно бар на вршење закона против порнографије, који већ постоји да би се ово зло колико толико умањило, у коме смо их циљу и изложили.

Милош М. Станојевић
судија.

О СПРОВОДУ ОКРИВЉЕНОГ СУДУ

Кривична истрага против окривљеног, код полицијске власти, свршава се писањем кривичне тужбе за надлежан првостепени суд, и спроводењем окривљеног суду ради стављања под суд и суђења по истом окривљењу.

Наш законик о крив. суд. поступку у § 158. вели: »она (полицијска власт) ће начинити тужбу на суд и кривца заједно са протоколима чињеног испита и стварима, ако би каквих било, спровести надлежном суду«.

Питање о спроводењу окривљеног суду врло је проста ствар, кад се окривљени налази у истражном притвору. Истражна ће га власт, као свога притвореника, просто стражарно спровести суду, који доноси решење, хоће ли се он ставити под суд у опште, и на другом месту хоће ли се бранити из притвора или из слободе. Окривљени у притвору лишен је слободе, и спровод његов од полицијске власти ка суду не причињава никакво ограничење његове слободе. Његова је слобода кретања већ раније ограничена, чим је стављен у притвор.

Међутим ствар стоји друкче са окривљеницима, који нису у притвору, а имају да се спроведу суду у смислу наређења § 158. кр. суд. пост., са окривљеницима дакле, који одговарају за кривична дела

која у претходној истрази не повлаче за собом притвор. Да ли ће и њих полицијска власт спроводити суду онако исто као и своје притворене окривљенике? Да ли ће их »спроводити« или само упућивати, да извесног дана предстану суду? Предстанак њихов од важности је за суд, јер он може наћи, да је кривично дело за које је окривљени спроведен тако да повлачи притвор, у ком би га случају одмах и притворио, док би у случају њиховог непрестанка био принуђен да издаје налог полицијској власти, да таквог окривљеника притвори и њему упути.

Наш § 158. не прави разлику између окривљених, који су у притвору, и оних што су у слободи. Он предвиђа за све спровод суду. И према томе логична је последица, да полицијска власт мора са актима ислеђења упутити суду и окривљено лице.

Питање је сад само око тога, како ће полицијска власт извршити ово упућење окривљеног из слободе суду. Да ли се то упућење, или како се то обично вели »спровод«, има сматрати за лишење слободе окривљеног или не. Ако би тај спровод представљао лишење слободе, онда би било њиме погажено наређење чл. 9. Устава, који каже да нико не може бити притворен нити у опште лишен слободе без решења о томе. А лишење слободе и притвор допуштени су само у извесним случајима, које предвиђа § 131. и § 131. а. кр. пост. Према томе лица, која не могу бити притворена, не могу ни спроводом бити лишена слободе. Тај се спровод има тако извршити, да окривљени не претрпи никакво ограничење у слободи кретања, а то ће бити само тада могуће, ако полицијска власт изда окривљеном просто налог, да у означено време предстане суду, а она пошље истом акта. »Спровод« ће тиме бити свршен.

Међутим полицијске власти не схватају овај спровод овако. Оне махом, спроводе стражарно окривљеног са актима суду. Оне позову окривљеног, да у извесно време предстане полицијској власти, па га после са стражаром — пандуром упућују суду. Оне то чине с тога, што првостепени судови захтевају, да при пријему акта виде и окривљеног, па ако овога нема они враћају акта захтевајући истовремени спровод и акта и окривљеног.

Обе ове праксе: и полицијске власти и првостепених судова су погрешне. Полицијска власт има спровод да изврши на тај начин, што ће окривљеном издати налог да у извесно време, када стижу акта његовог окривљења суду, овоме предстане, а акта одвојено пошље суду, који ће их примити, па ако је окривљени предстао, онда донети одмах своје решење о стављању или нестављању под суд. Суд не сме враћати полицијској власти акта због тога, што окривљени није предстао, већ је дужан издати налог полицијској власти, да му таквог окривљеног, који није предстао, упути. Тек у том случају полицијска би власт извршила спровод стражарно, као што се врше у опште стражарна упућења сведока, који неће да предстану власти, али ни у ком случају

не сме она оваквог окривљеног, који би сам по наредби полицијске власти предстао суду, стражарно спроводити са актима.

Питање о овом спроводењу од особите је важности, јер ако се такав окривљеник не сме лишити слободе, а ми држимо да не сме, ако се тиме вређа наређење чл. 9. Устава, а ми држимо да се вређа, онда настаје могућност да се кривично казни онај полицијски чиновник, који нареди такав спровод, који садржи у себи лишење слободе окривљеног. Није мала ствар, да ли ће се према таквом чиновнику применити § 122. казн. законика или неће.

Има опет полицијских власти, које ову ствар овако, како ми излажемо, и схватају. И добро раде што тако поступају. Треба само замислити случај, да какав виђени београдски грађанин, окривљен због какве јавне увреде, у пратњи оружаног жандарма, који носи акта истраге, иде из Управе вароши Београда за првостепени суд за варош Београда, па увидети, колико би се тиме худило јавном моралу, и колико је таква пракса погрешна и штетна. Желети је, да и судови овако, како ми излажемо, схвате »спровод«, у ком би смислу био користан и распис Министра правде. Не би било од штете, да се о овоме службено обавесте и полицијске власти.

Д-р Д. М. Суботић

ПОУЧНО - ЗАБАВНИ ДЕО

ТАЈНА ПЛАВЕ СОБЕ

(НАСТАВАК)

Марк Жордан је себи већ представио сцену. Убиство је извршено ноћу, без сумње, после оштре препирке, као и оне, коју је сазнао из грофиног писма. У осталом, варам се, убиство није извршено услед раздражености, већ са предумишљајем и убица је све припремио, што му је било потребно, да отклони сумњу од себе и да увери свет да је се грофица сама убила.

Вероватно је, да је радио по упутствима његове метресе и да му је она набавила све, што му је било потребно за извршење злочина. Кад би то у ствари било и кад би се могло доказати, онда би је могли притворити као његову саучесницу.

— Не идимо тако далеко, рећи ће себи детектив, и поћимо испочетка. Дакле, убица је ушао прошле ноћи у собу са чврстом намером да је убије, да је се што пре отараси, како би наследио њено богатство. Вероватно је, да ју је изненадио за време спавања, ухватио за гушу, заставио, па затим обесио о шарку од прозора. На тај начин није било никакве ларме у хотелу и нико није могао ништа чути. У осталом, то су и момци потврдили, кад кажу да се није чула никаква ларма и вика. Тако је. Не варам се. Убица је пришао полако кревету, уверио се да

грофица спава, зграбио је за гупу и за-
давио, па је после обесио, да би изгле-
дало да је се сама обесила. Све му је
за руком добро испало и у хотелу се
није био нико пробудио. Пошто је извр-
шио убиство, зликовцу је мало лакше било
и одмах је пошао вратима. Али да би
сакрио своје трагове и да нико не би
посумњао у самоубиство, нашао је, да
је апсолутно потребно закључати врата
из себе. На тај ће начин сваки веровати,
да се грофица сама забравила у соби,
како је нико не би омео приликом ве-
шања. Природно је онда, што је гроф де
Сексто сам забравио собу. Али је сад
питање, на какав ли је начин то извео?

Марк Жордан је знао шта ради и та
му је вештина већ била позната. Треба
протурити јак свилен конач кроз кљу-
чаоницу, закачити риглу и повући, па
за тим конач прекинути и извући и врата
су, наравно, забрављена. И грофу је била
позната ова вештина, а вероватно је, да
га је и његова метреса научила. Такав
је био закључак Марка Жордана и сав
сретан што је загонетку решио, диже се
са столице, баца своју угашену цигарету
и зовну Леонека, који одмах дотрча.

Спримићеш ми вечерас све што је по-
требно да се преобучем као крадљивац.

— Разумем учитељу.

— Качкету, дугачку, плаву блузу,
фењер, калаузе ит.д. ит.д.

— Разумем, знам већ шта све треба
спремити.

— Доћи ћу да се преобучем око је-
данаест часова.

— Све ће бити спремно, учитељу.

— Добро. Сад идем да се надишем
мало чистог ваздуха, па ћу се за кратко
време вратити. Ових ћу дана бити веома
заузет и ако ме неко тражи, кажи да
нисам код куће.

— Разумем, учитељу. Али ако до-
ктор?.....

— Са њиме ћу вечерати.

— А ако други дође?....

— Нисам код куће. Заузет сам.

— Разумем, учитељу.

— Мој штап, мој шешир?

— Ево, учитељу.

— Сада до виђења!

— Све ће бити спремно.

Чим је Марк Жордан узео шешир и
штап, изашао је на улицу сав сретан и
задовољан, јер је осећао да ће имати
успеха.

IV

Борба.

Грофица од Тора, коју је Долорес звала
Жиана, становала је у једном малом хо-
телу у улици Вебер, који је узео под
закуп њен милосник. У очи саме пратње
Жиана је рано устала, у намери да при-
сутствује пратњи њене супарнице, али по-
следњег момента морала је од тога оду-
стати, јер је осетила грижу савести и тако
је, обучена у својој луксузној тоалети,
која је била украшена најскупоценијим
чипкама, остала у својој богато намеште-
ној соби, шетајући се од врата до про-
зора. С времена на време погледала би
на часовник, који је био на камину, да
би видела колико је сати и казивала би

себи: „спровод се креће, већ је на путу,
сад ће проћи; или би гледала кроз прозор
и већ замишљала, какав ће израз лица
иза мртвачког сандука направити њен
милосник. Она је била јако узнемирена
и непрестано је мислила на убијену.

Док је Жиана овако премишљала, од-
једном са улице одјекну звоно; она уз-
дрхта, обрве јој се повише у полукруг
и у њеним очима видео се страх.

— Ко је то!?

Она журно притрча к вратима, при-
слушкивала је и непрестано дрхтала.

Шта ли је тада мислила?

Жиана нагло отвори врата, јер по-
знаде глас њеног милосника и викну са
степеница:

— Како то, зар си ти Перезу?

— Да, ја сам, одговори гроф де Секето.

— Шта се збива?

— Казаћу ти.

— Попни се!

Гроф нагло устрча уз степенице и пре-
но што изусту једну реч, најљиво за-
твори врата. Израз његовог лица био је
тако страхан, да је Жиана пребледела,
као мртавца и она му замишљено рече:

— Шта има?

— Ужасна ствар!

— Шта?

— Маркиз је у Паризу.

— Твој шурак?

— Да.

— Па лепо! то је сасвим природно
што је дошао да присуствује пратњи ње-
гове сестре.

— Да, али шта је неприродно, то је
што се противи сахрани.

— Како то?

— Дошао је у хотел у пратњи коме-
сара полиције и више жандарма са ре-
шењем истражне власти, које га опуно-
моћава да може обуставити сахрану.

— Зашто?

— Зато што тврди да се грофица није
сама убила, већ да је убијена.

За овим настаде ћутање. Тако су се
они неко време гледали и на свашта по-
мишљали. Грофица му најпосле рече:

— Дакле!

— Шта имам да ти кажем, ствар је
ужасна!

— По чему?

— То ће направити такав скандал и
кога ће окривити за убиство? Мене.

— Тебе? А зашто?

— Зар ја знам?

— Може ли се доказати да си ти из-
вршио убиство?

— Не верујем.

— Па онда?

— Али тешко је отклонити такве сумње.
И ко зна?

— Да ниси направио какву бесми-
слицу?

— Нисам, сигуран сам...

— Онда се не плаши и не прави такво
лице!

— У почетку сам обамро од страха
и имало је од чега, али сам се сад стишао.

— Не може се, дакле, ништа пронаћи?

— Ништа. Убеђен сам.

— Онда се не брине, већ мисли на
живот који ћемо тек сад водити. Теста-
мент још увек егзистира?

— Још увек. Зато сам се већ побри-
нуо, али нас то може и уиропастити.

— Како то?

— Може се доказати да су моји ин-
тереси били да грофица умре.

— Али то не доказује да си је ти
убио и да си у опште имао намеру да
је убијеш.

— Тако је. Али има једна ствар која
ме плаши.

— Која?

— Не знам шта је писала својој брату!?

— Она није ни сањала шта ти наме-
раваш.

— Не верујем. Брзо сам са њом свршио!

— Имала сам право кад сам ти казала
да се пожурим. Тога, пак, господина на-
учићу памети.

— Маркиза?

— Да, ако те узнемирава. Отићићу до
амбасадора и овај ће га одмах опозвати
у Русију, пошто не може ништа да ми
одбије.

— Да, то је најпаветније. Присуство
ми његово у Паризу много смета.

— Сутра ће отпутовати, казаћу ја
амбасадору. Сад је једанаест сати, имам
времена да се обучем и она зовну своју
служавку.

— Донесите ми хаљину и очешљајте ме.

— Одмах, госпођо грофице.

— Остављам вас, рече гроф, и кад ћу
вас видети.

— Дођите на ручак; ја ћу се догле
вратити.

— Врло добро. Ја сад идем, идем и
до виђења.

— Гроф оде, а мало после оде и гро-
фица на колима у шпањолску амбасаду.
После једног часа грофица се кући вра-
тила и гроф ју је већ тамо чекао.

— Дакле, шта си урадила, рече он.

— Свршено је. Амбасадор је пратио
телеграм у Мадрид и кроз два сата маркиз
ће добити наређење да одмах отидне на
дужност у Петроград. Амбасадор се ужа-
сно љути.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

С француског

Милутин Т. Марковић

ИЗ СТРАНОГ СВЕТА

Међународна конференција за сузби-
јање трговине са белим робљем. — Ау-
стријска лига за сузбијање трговине са
белим робљем сазвала је интернационалну
конференцију и она је одржана у Бечу
од 21. до 24. септембра тек. године. Циљ
је конференције био, да резимира шта се
све учинило у томе питању од конгреса,
који је одржан у Паризу 1906. године, и
да претресе и припреми материјал за рад
идућег конгреса, који је заказан за мај
месец идуће године у Мадриду.

У том циљу позване су све европске
државе, да изашљу своје делегате на кон-
ференцију, а тако исто и све лиге за суз-
бијање трговине са белим робљем, које
постоје у Европи и Америци.

Званичне делегате изаслале су ове
државе: Белгија, Немачка, Француска,

Грчка, Нидерланд, Норвешка, Шведска, Аустрија, Угарска, Италија и Србија, која је као званичног владиног делегата на конференцију изаслала г. Добривоја Бакића, шефа антропометријског одељења министарства унутрашњих дела.

Све лиге које постоје у Европи за сузбијање трговине с белим робљем, послале су своје изасланике, па и једна из Америке.

Материјал, који је на конференцији претресан, јесте у главном овај: прецизирање појма „трговина с белим робљем“, нарочито у том погледу, које се све радње имају узети да у себи сачињавају постојање дела трговине с белим робљем. Тражено је да се на сваки начин постигне споразумно решење питања о тој трговини у свима европским законодавствима. Предочаване су тешкоће, на које се наилази приликом повраћаја у отаџбину жртава те срамне трговине, и то: у погледу административних прописа појединих држава, у погледу споразумног рада полицијских органа и у погледу трошкова. Ради што успешнијег сузбијања трговине с белим робљем захтевано је, да се што више и са приватне и са државне стране, и материјално и морално, потпомажу лиге и удружења која служе искључиво томе циљу. Расправљано је питање о изворима трговине са белим робљем и предлагано укидање јавних проститутских радњи, не би ли се једном са свим стало на пут овој трговини. Предлагано је још, да се обављачи проститутских радњи оптерете необично великом порезом, но тај предлог није усвојен, јер се та пореза сматра као неморална. Најзад је захтевано, да се од свију држава изузму сви законски прописи и уредбе које дотичу и регулишу питања о трговини са белим робљем и проституцији, како би се тај материјал послао енглеском комитету у Лондону, да он изради једну упоредну збирку и стави је на расположење свима националним комитетима.

Шпањолски комитет има дужности да среди сав тај материјал и састави дневни ред за идући конгрес у Мадриду 1910. г.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I

Суд општине прекадинске, актом својим Бр. 1303, пита:

„1. Једном грађанину ове општине, украдено је једно јагње пре Ђурђева дана ове године.

Ово су јагње украде деца, која немају још 12 година и продала га једном дечку, такође испод 12 год.

У § 321. крив. законика стоји, да се деца, која немају 12 година своје старости, предају родитељима, да их казне. Међутим, та је казна никаква, и због тога се овакви случајеви често дешавају, и суд је дошао у немогућност да овоме злу стане на пут;

2. Два лица из ове општине, купила су заједнички једно имање од Турака и поделили га.

На овом имању постоји и један бунар, који је приликом поделе остао на имању једнога од ових купаца.

Купци су помрли и остали су њихови синови. Сада онај, на чијем је имању бунар, не дозвољава службеност на бунару оном другом наследнику, а из разлога што му се чини штета на имању, због чега је поведена парница од стране овога последњег, који тражи да му се по процени вештака исплати половина бунара;

3. У овој општини, а то је пре ступања на дужност садашње управе, практиковано је и издавата су од стране суда и одбора уверења о немаштини свима лицима, која су осуђивана на казну и накнаду штете, само ако су ови имали старије у кући, па чије су име гласиле тапије од имања. Међутим у § 517. грађ. законика стоји, да деца мушка, после навршене 15 год., добивају раван део са осталим пунолетним задругарима у свему приновку и приплоду; а у § 471. тач. 16. грађ. суд. поступка да се за извршења крив. пресуде, по којој би окривљени имао да одговара за какву штету, узима у попис све имање осуђенога и излаже продаји као и за остале кривичне трошкове, једном речи ништа му не остаје.

На сва ова три питања судучтиво моли уредништво да што пре одговори и то:

За прво питање могу ли се осуђивати родитељи за малолетну децу, пошто о њима не воде довољно надзора;

За друго питање има ли право накнаде син умрлога за бунар или само на службеност; и

За треће питање: је ли законита радња раније општине управе у погледу издавања уверења о немаштини за горо-сечу, и ако јесте, онда сме ли и ово општински суд тако да ради?“

— На ова питања одговарамо:

1. По јасним прописима § 321. кривичнога закона, деца испод 12 година старости не могу се кажњавати за кривце које учине, него ће се предавати својим родитељима или туторима, да их они казне.

Што се тиче питања о одговорности родитеља за накнаду штете, коју учине ова деца кривичним делом, то би могло бити предмет грађанског спора ако би се несумњиво утврдило, да су родитељи криви: било због крајње немарности у васпитавању и упућивању своје деце, било што би они намерно помагали своју децу у рђавим склоностима (§ 807. грађанског закона);

2. Кад је тужилац тражио да му се само плати половина бунара, јер му се право службености спречава, онда суд само о тој ствари може и судити (§ 304. грађ. судског поступка), пошто по грађанским споровима саме парничне стране одређују шта ће бити предмет спора и суђења, а не судови; и

3. По чл. 102. закона о шумама, могу одговарати родитељи за накнаду штете ако се утврди, да нису над својом децом

вршили довољан надзор, али то треба да је пресудом изречно предвиђено.

Ако самом пресудом нису родитељи осуђени, онда се из њиховог имања не може вршити наплата, што између родитеља и деце у опште не постоји заједнички одношај, без обзира што деца макар и пунолетна, живе на њиховом имању.

Ако је кривац лице из задруге, о којој говори § 507. грађанског закона, онда би се, у смислу § 517. истог закона, могао тражити његов део у приновку и приплоду од навршетка 15 године, и то употребити за наплату штете, коју је учинило кривицом.

Према овоме, кад год учине штету синови који живе на имању свога оца, па отац није изречно осуђен на плаћање штете у смислу чл. 102. зак. о шумама, може се издати уверење о сиромаштву без одговорности оних, који га издају.

Кад је, међутим, лице из задруге, онда се прво мора видети имали ли оно штогод од приновка или приплода, па ако нема, тек ће се тада издавати уверење о сиромаштини, а ако има, онда ће се то узимати у попис.

II

Суд општине ошљанске, актом својим Бр. 1585, пита:

„Старатељски судија наредио је, да се прода плевња једне масе и новац унесе у масену готовину.

Како се плевња сматра као непокретност, јер је везана за земљу, то настаје питање: ко је надлежан да изврши продају — да ли општински суд, или полицијска власт?“

— На ово питање одговарамо:

Ако је старатељски судија наредио да се прода само плевња, а да земљиште на коме је она и даље остане као својина масена, онда је он већ у напред одредио ову као покретност, без обзира на прописе § 189. грађанског закона.

Управо, он је морао наредити да се прода само материјал из кога је она стављена (греде, чатма, даске, ћерамида или цреп и т. д.) и за такву продају надлежан је и општински суд.

Ако се из акта судије не види тачно шта он хоће, онда се њему треба и обратити за ближи упут, јер уредништво нема пред собом његов захтев, па да зна шта се хоће.

На случај, да је судија наредио и продају земљишта на коме је плевња, онда би тај суд био ненадлежан у смислу § 13. и 466. грађ. судског поступка, него би то морала учинити полицијска власт, којој би тада требало послати захтев старатељског судије.

III

Суд општине ново-селске, актом својим Бр. 863, пита:

„Пресудом овога суда била су осуђена са по 3 дана затвора 2 лица из ове општине, за кривицу из §-а 391. крив. закона. По жалби осуђених, првостепени суд поништио је због извесних формалности, пресуду, и наредио да се по примедбама поступи. У току времена један окривљени умро је.

Суд моли за објашњење: могу ли се оба оптужена т. ј. и маса или наследници оптуженог који је умро, и оптужени који је жив, осудити на плаћање кривичних трошкова посебице или солидарно, пошто је ранијим и садањим ислеђењем утврђено, да су оба оптужена извршиоци дела за које се оптужују?»

— На ово питање одговарамо:

Кад по примедбама судским није донесена нова пресуда, а један је међутим од окривљених умро, онда је, према § 397. крив. закона, према умрлом искључена свака акција власти.

Ако има места накнади штете, онда би оштећени морао подићи према његовим наследницима нарочиту тужбу код редовних судова.

Како, међутим, пресуда још није изречена, а постоји још један кривац, суд може осудити њега на целокупну накнаду штете (§ 804. грађ. зак.), а он нека после тражи од наследника умрлог.

IV

Деловођа општине крупачке пита:

»Молим уредништво, да ми по ниже изложеном питању да одговора, а по могућству у првом наредном броју.

Утрина села Б. у овоме округу, по дугованом распореду бр. 2, и по распореду за тек. 1897. годину, дуговала је извесну суму порезе. На концу 1897. рачунске године, која се рачуна до 28. фебруара наступајуће године, приликом превођења дугованог распореда, изостављена је сума преко 200 динара од дугованог пореза и није изведена на дугу за 1898. год.

Иста сума није показата у распореду ни за 1899. до 1908. годину на ни за ову 1909. год., и тек је сада примењено поводом прегледа тих рачуна да ова сума није преведена као дуг.

Према томе:

1. Да ли та сума, у смислу чл. 123. зак. о непосредном порезу, као утринска пореза подлежи застарелости, пошто је то пореза од 1892. и 1893. год.

2. Ако подлежи застарелости по закону, онда да ли може да падне на терет рачунополагача, и ако се је утврдило, да је он није утајио, већ да ли грешком или буди из чега није превео на дугу.

3. Најзад, ако не пада на рачун рачунополагача, може ли се понова задужити у распореду као приновљени део, т. ј. ако не подлежи застарелости?»

— На ова питања одговарамо:

По члану 126. закона о непосредном порезу, распоређени порез застарела за пет година, па било да га дугују приватна лица, било општине или села на своје утрине.

Према томе, кад је порез још из 1892. и 3. године, онда је он према селу одавно застарео, и од њега се више не може нити сме наплаћивати, нити принављати по распоредима.

Како је до застарелости овог пореза дошло кривцом дотичнога рачунополагача, јер га он није пренео из дугованог распореда 1897. у дуговани распоред 1898. године, то ће га Гл. Контрола учинити одговорним за изостављену суму од 200 динара, без обзира на то што је он то учинио нехотично и грешком.

V

Суду општине лозничке, у округу ваљевском, на акт Бр. 2416, одговара се, да он треба одмах да извести старатељског судију о смрти дотичног домаћина, и представи постојање усменог тестамента, па ће му он наредити: да ли да врши попис имовине умрлог или не.

VI

Суду општине ратајске одговара се, у вези са одговором датим у бр. 35. под IV, да више нема права на противразлоге, кад је колегијум првостепеног суда усвојио примедбе свога разматрајућег судије.

VII

Суд општине горњо-крњинске, актом својим Бр. 1309, пита:

»Два брата, из Горње Крњине, писменом молбом код овог суда, тражили су: да суд изађе на лице места, и да им подели на три равна дела све непокретно имање, које су у молби означили, јер им је неподељено остало приликом деобе, услед тога, што су га дали на уживање њиховом покојном оцу, још пре 30 год. — када су се и делили, који је онда остао у задрузи са трећим сином, а њиховим братом, код кога је умро прошле године, и код њега се ово имање сада налази, а од којег имања имају и тапије и па братско име гласе.

Моли се уредништво да изволи у свом листу објаснити:

Имају ли молиоци права на ово своје тражење и по ком закону, пошто трећи њихов брат — код кога се имање налази, не одобрава деобу овог из разлога: »што је, вели, њему исто приликом деобе, на део припало«, — те како би се суд знао по овоме управљати?»

— На ово питање одговарамо:

Општински суд у опште није надлежан за деобу задругара, кад ови нису сви заједнички тражили његово суделовање, него изабрани суд.

Како је, међутим, по признању ових молилаца, већ вршена деоба пре 30 година, а један од њих никако не пристаје на деобу, то она двојица морају ићи на редован суд, према вредности имања, те да тамо докажу: да у опште има места деоби.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ПОТЕРЕ

Милоје Ракић, тежак из Крушара, који је пресудом суда општ. крушарске за дело из § 361 крив. зак. кажњен са 10 дана затвора, провалио је апсану суда општ. крушарске и из исте побегао ноћу између 20. и 21. овог месеца. — Акт начелника среза параћинског Бр. 23650.

Миљивоје Живковић, бивши надзорник филијала Официрске Задруге у Нишу, оптужен је за утају у званичној дужности. — Акт начелства округа нишког Бр. 6213.

Душан Карановић, обућарски радник, родом из Београда, покрао је свога газду у Кладову и однео му следеће ствари: 1 пар нове мушке обуће, 1 чекић, 2 пара кљешта, 1 тур-

пију, 1 кајиш, 1 пар криве турпије, и једну половну вунену пољаву. — Акт начелника среза кључког Бр. 10122.

Илија Ранђеловић, из В. Дренове среза трстеничког, по занимању пекар, стар 18 год., висок, плав, покрао је свога газду и однео му ствари и есена у вредности 65 динара. — Акт начелства округа нишког Бр. 20663.

Коста Пауновић, хлебарски слуга, који је стар 20 година, омамен, пун, рић са малим плавим брчињима, а на себи има плав капут и па главни шубару, — ноћу између 22. и 23. пр. м-ца извршио је крађу 300 дин. у новцу Димитрију Матићу, хлебару из Београда и по извршеној крађи побегао. — Акт Управе града Београда Бр. 44805.

Стевана Сабо, трг. из Пеште, који одговара код аустро-угарских власти за злочин противу јавног здравља побегао је. Он је стар 42 године, висок 178 см. крупан, широких плећа, косе смеђе, модрих очију, са једним златним зубом, кратких, подсечених, првенкастих, густих бркова, говори мађарски. — Акт Управе града Београда Бр. 45129.

Јулијус Морено, помоћник трговине Спире Милошевића и Коми. у Београду, 19. овог месеца проневерио је 120 дин. и са повцима пребегло у Земун. Он је стар 24—25 година средњег раста, пронамањаст, кривог врата, родом из Београда, поданик аустро-угарски. — Акт Управе града Београда Бр. 44414.

Младен Јовановић, берберски калфа, родом из Крагујевца, покрао је свога газду Јована Ковачевића, берберина из Обреновца, и однео му: 5 бријача, 2 машине за шишање, 1 тас, двоје маказе и више пешчара. Он је стар 27 год., висок, косе црне, очију црних. — Денеша начелника среза посавског округа ваљевског.

Препоручује се свима полицијским и општинским властима, да за свима побеглим личностима учине најживљу потеру, и у случају провала ска стражарно их уште властима које су потернице издале, с позивом на означене бројеве акта или денеша.

УЦЕЊЕН ХАЈДУК

Решењем Господина Министра Унутрашњих Дела од 19. септембра ове године ПБр. 21378, а на основу чл. 11. под б. закона о јавној безбедности, уцењен је са две хиљаде динара оглашени хајдук **Новица Балтић**, из Засада у срезу студеничком. Уцена ће се дати ономе који га убије, ухвати или власти прокаже.

Новица је стар до 30 година, раста средњег, дежмењаст, косе плаве и бркова малих.

ТРАЖИСЕ

Мирослав Ж. Стојановић, трговачки помоћник из Књажевца, 27. овог месеца отишао је од куће свога оца непозано куд. Са собом је однео: два капута, троје панталоне, три пара веша и новац колико је било у чекисету. Мирослав је стар око 19 година, средњег раста у лицу смеђ. — Акт начелника среза заглавског Бр. 17946.

Нека све полицијске и општинске власти живо потраже нестало лице и пронађеног упуте именованој власти, која је тражење захтевала.

ПРЕДАО СЕ

Јован Радовић, одбегли војник сталног кадра, из Каоне у срезу драгачевском, чији је позив на предају изашао у 39 броју, предао се сам власти те је према томе престала потреба за даљим његовим тражењем.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

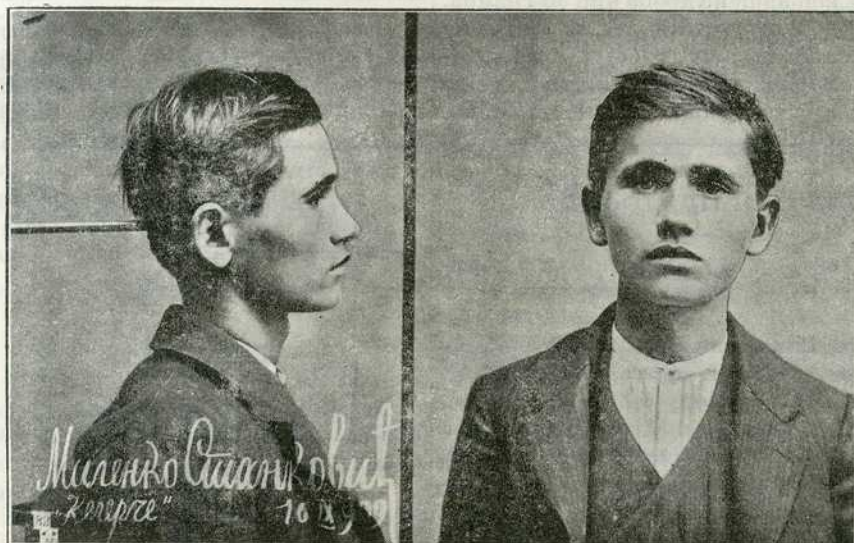
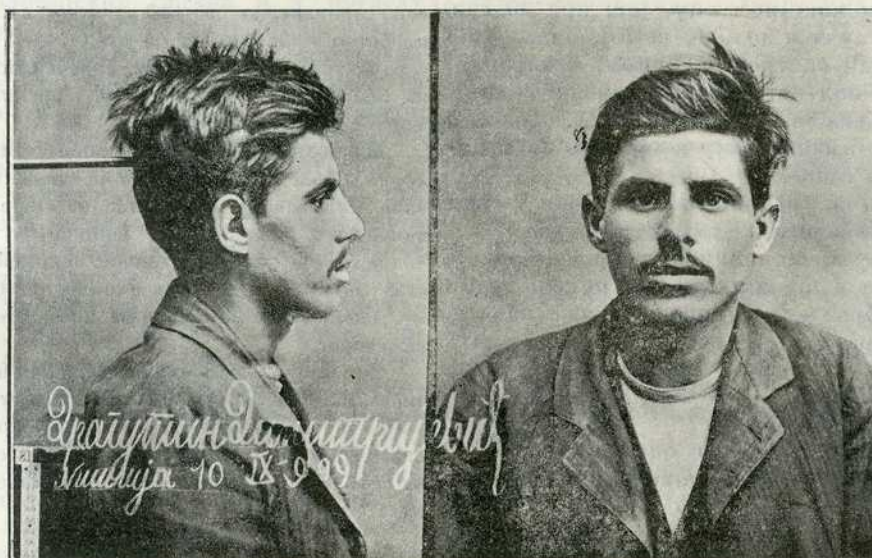
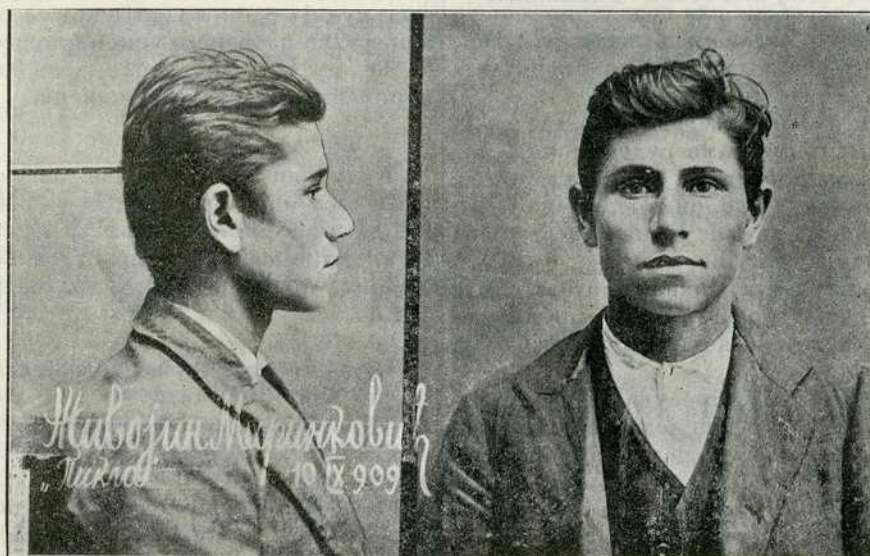
Ова три малолетника, која су тек настали да живе:

1. Драгутин Димитријевић — Цонић, родом из Ниша, раније по занату зидарски радник, стар 18 година;

2. Миленко Станковић, из Вајева, по занату келшер, стар 18 година, и

3. Живојин Маринковић, родом из Јагодине, по занату столарски каџа стар 18 година починили су у последње време једну масу крађа по Београду, махом укачући ноћу кроз отворене прозоре. Кради су све што им

сваки онај који би што знао о томе, да су они продавали или залагали какве ствари, да се јави кварту нацилуском било писмено или пута кажњавао. Они веле да су путовали по извршеним крађама и по унутрашњости, а и по Босни, Хрватској и Славонији.

је дошло до руку: новац, одело, часовнике, ланце, драгоцености итд.

За истрагу би било од важности када би се могле крадене ствари пронаћи, те се моли

лично, а тако исто и сви они, који би ма што знали о овим крађивцима, од којих су прва двојица била већ једном и судски осуђивана за крађу, а последњи је само истуно био више

УХВАЋЕН

Новица Вуловић, коцкар, који је побегао из притвора начелства округа смедеревског, а чију смо потерницу изпели у 36. броју, ухваћен је у Пожаревцу, те је према томе престала потреба за даљим његовим тражењем.

КРАЂЕ СТОКЕ

Ноћу између 8. и 9. пр. м-ца непознати крађивци украли су Милутину Бранковићу, баштовану из Параћина, две свиње, маторе по 2 године, једну длаке бело-шарене, а другу прне. — Акт начелника среза параћинског Бр. 21645.

Непознати крађивац ноћу између 18. и 19. пр. месеца украо је Драгутину Петровићу, делом општине чепурске, 18 брава оваца, које су биле затворене у тору у близини села Чепура. Од ових су: један овац при, један жут, 2 шишана јагњета и 14 музара разне вуне. — Акт начелника среза параћинског Бр. 22433.

Љубомиру Варалићу, из Влашке, украдена су ноћу између 24. и 25. пр. м-ца са паше два вола. Један је длаке сиве, рогова танких и шиљастих; други длаке сиво зелене, рогова копчастих, танких и унутра повијених. Матори су по 5 год. — Денеша начелника среза козмајског Бр. 23041.

Ноћу између 26. и 27. пр. м-ца непознати крађивци украли су Стамети Ђорђевићу, земљ. из Породина, једног вола и краву. Во је длаке жуте, а крава буласта без роваша, матори по две године — Денеша начелника среза моравског окр. пожаревачког Бр. 17187.

Ноћу између 29. и 30. прошлог месеца, украдена је кобила Светозара Ђорђевића, учитеља из Барича. Она је длаке доругасте, матори 5 година, у једну задњу ногу путаст, жигосана словом «К» управљено, висине 150 см., стражње ноге с преда излизане, јер се у касану сустиже. — Денеша начелника среза посавског окр. београдског, Бр. 17071.

Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима на ове крађе и крађивце.